

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: C. R., narozený dne X,
státní příslušnost: X,
naposledy známým pobytem v: Zařízení pro zajištění cizinců
Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Janem Bakešem,
sídlem U Olší 280, 277 31 Velký Borek,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 20. 2. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2023, č. j.
OAM-25/LE-BA01-BA06-PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 2. 2023, č. j. OAM-25/LE-BA01-BA06-PS-2023, byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o

azyly“), přičemž doba zajištění byla stanovena do dne 30. 5. 2023. Důvodem zajištění bylo následující: žalobce byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 23. 1. 2023, č. j. KRPA-30666-14/ČJ-2023-000022-ZZC zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za účelem realizace správního vyhoštění. Žalobce byl dne 22. 1. 2023 kontrolován při pobytové kontrole policejní hlídkou. Následnou lustrací v informačních systémech Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob a byl mu vydán výjezdní příkaz. Žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění, které však tento nerespektoval. V policejním protokolu o výsledku účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 23. 1. 2023 žalobce potvrdil svoji totožnost a státní příslušnost. Dále uvedl, že si je plně vědom toho, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Do domovské země, tj. Moldavska, nevycestoval, protože podle svých slov ztratil cestovní pas. Následně ho našel a až když ho policie zajistila, zjistil, že má být už pryč. Dále uvedl, že ve lhůtě nevycestoval, protože pracoval a vydělával peníze. Vydělávání peněz je důvod, proč v ČR žalobce zůstal. Dále žalobce uvedl, že nemá žádné povolení k pobytu ani o něho nežádal. O azyl ostatně nikde nežádal. Podle svých slov žalobce věděl, že v tomto případě nemá na azyl nárok, ale vycestovat stejně nechtěl. Dále uvedl, že v ČR pracoval po brigádách na stavbách, nikde neměl žádnou smlouvu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zdravý, žádné léky neužívá, jen lék na chronickou rýmu. Stran své osoby uvedl, že je svobodný, jeho rodina se nachází v Moldavsku. V ČR nemá žádné příbuzné, přítelkyně se nachází na Ukrajině. V ČR nemá ani žádné závazky, pohledávky, ani zde o nikoho nepečuje. V případě návratu do Moldavska, jak sám žalobce sdělil, mu nic nehrozí. Co se týče překážek, které by znemožňovaly vycestování z území ČR, žalobce nezmínil žádný problém. Žalobce podal dne 30. 1. 2023 žádost o mezinárodní ochranu v ČR, a to až po svém zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců, i když na území ČR pobýval již delší dobu a on sám nevyvinul naprosto žádnou dřívější snahu požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Z výpovědí žalobce učiněných v rámci jednotlivých správních řízení nevyplývalo přitom naprosto nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, pokud o podání azylové žádosti měl skutečný zájem. Z jednání žalobce je naopak zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR nikdy neučinil. Žalovaný správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, tato k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. S ohledem na výše uvedené má žalovaný správní orgán za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Žalovaný rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR a (eventuálně) z území dalších členských států Evropské unie vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se vyhoštění. Proto se také žalovaný rozhodl neuložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu,

poněvadž by nepostačovalo k zaručení účasti žalobce v azylovém řízení ani k efektivní kontrole nad průběhem správního řízení o vyhoštění. Z celého kontextu podání azylové žádosti žalovaný vyvodil její účelovost.

2. Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu. V ní namítl následující: ve správním řízení s ním nebylo jednáno jazykem rumunským, který je jeho rodným, nýbrž ruským, což měl žalobce „reklamovat“ v závěru inkriminovaného výslechu. Za další žalobce namítl žalovaného nezájem, a tudíž i nezohlednění žalobcových individuálních okolností. Dále žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně odůvodnil aplikaci omezení žalobcovy svobody pohybu za pomoci zajištění cizince namísto uplatnění alternativních zvláštních opatření. Podle žalobce nebylo žádného rozumného důvodu domnívat se, že se bude jakkoliv skrývat či jinak ztěžovat úřední činnost žalovaného. Žalobce se rovněž neprezentoval padělaným dokladem, jeho totožnost byla známa a byla hodnověrná. Žalobce měl zajištěny ubytovací možnosti i finanční prostředky na území ČR. Žalobce zjevně ani nepředstavoval nebezpečí pro vnitřní pořádek ani bezpečnost ČR, proto v zásadě není zřejmé, z jakého důvodu byl na něho aplikován prostředek ultima ratio namísto uplatnění některého z alternativních zvláštních opatření. Žalobce dále namítl, že žalovaný rovněž musel vědět, že vytýkané nerespektování povinnosti opustit území ČR bylo zapříčiněno objektivními okolnostmi, a to ztrátou pasu žalobce. Za daných okolností nelze bez důvodných podezření predikovat budoucí nezákonné chování žalobce. Skutkové okolnosti případu spíše ukazují na to, že na žalobce bylo možné aplikovat některé z alternativních zvláštních opatření, neboť je i v zájmu žalobce s orgány veřejné moci spolupracovat s ohledem na to, že žalobce požaduje udělení mezinárodní ochrany. Žalobce dále vytkl žalovanému i nepřezkoumatelnost jeho úvah stran účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce o mezinárodní ochranu dříve nepožádal, neboť jej o této možnosti nikdo nepoučil takovým způsobem, aby mohl této informaci porozumět. Dále žalobce namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil aktuální poměry v žalobcově zemi původu, tedy v Moldavsku. Žalobce předložil v rámci doplnění žaloby soudu kopii potvrzení o zajištění ubytování pro žalobce na privátní adrese.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas. Žalovaný konstatoval, že v policejním protokolu o výslechu účastníka správního řízení o vyhoštění ze dne 23. 1. 2023 žalobce potvrdil svou totožnost a státní příslušnost a uvedl, že si je plně vědom toho, že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce neměl žádné povolení k pobytu a ani o něj nežádal. Rovněž nikde nežádal o mezinárodní ochranu. Věděl podle vlastních slov, že na její udělení nemá nárok. Sdělil absenci překážek, které by znemožňovaly jeho vycestování z ČR. Žalovaný dále konstatoval, že se žalobce nachází v evidenci nežádoucích osob a maří rozhodnutí o správním vyhoštění. Z těchto důvodů byl žalobce zajištěn a následně umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Ze žalobcova jednání je zřejmé, že existuje nebezpečí, že opětovně zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s ohledem na jeho předchozí jednání. K žalobcově námitce, že nežádal tlumočníka ruštiny, ale rumunštiny a svou žádost prezentoval i v závěru podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2023, žalovaný správní orgán uvedl, že v tomto dokumentu, který je součástí správního spisu, je výslovně uvedeno, že žalobce žádá tlumočníka se znalostí ruštiny. Pokud žalobce požadoval tlumočníka do rumunštiny, měl možnost tuto skutečnost uvést.
4. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř.

s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

5. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
6. Soud vzal za základ svého rozhodování skutková zjištění, jak je žalovaný shrnul ve svém vyjádření k podané žalobě, poté, co se ujistil, že mají oporu ve správním spisu.
7. Soud předně uvádí, že při posuzování žalobních námitek vzal v úvahu fakt vtělení § 47 zákona o azylu do zmíněného právního předpisu na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí: „*Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlásení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). (...) Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění.*“ Onen základ v přijímací směrnici (tj. ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU) lze nalézt v bodech 15 a 20 její preambule, kdy zajištění má být výjimečným, krajním prostředkem uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanovil: „*V případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření.*“ V odst. 3 písm. d) pak tentýž článek přijímací směrnice mezi případy, ve kterých lze žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění: „*... mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení; ...*“ Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož zákona je proto třeba vykládat eurokonformně.
8. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „*... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).*“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
9. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a

žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento důvod zajištění byl reakcí na shora uvedený čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice.

10. Kontext žalobcovy azylové žádosti pak významně dotváří následující: přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Žalobce vycestoval z Moldavska. V ČR požádal o azyl až po svém zajištění. Žádost o mezinárodní ochranu nepodal nikdy dříve. Dokonce ani tehdy, když s ním bylo v roce 2022 vedeno řízení o správním vyhoštění, které skončilo vydáním rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 7. 12. 2022, č. j. KRPA-10/ČJ-2022-000022-SV. V zaprotokolovaném podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2023 k tomu žalobce doslova uvedl: „*Nikde jsem o azyl nežádal. Věděl jsem, že v tomto případě nemám na azyl nárok, ale vycestovat jsem stejně nechtěl.*“ Argumentace včasným nepoučením žalobce stran práva na podání azylové žádosti je ke všemu absurdní, neboť pracuje s objektivně nesplnitelnou podmínkou pro českou státní moc, jež nemůže nelegálně pobývajícím cizincem na českém státním území včasné poučit již z toho důvodu, že o jejich pobytu, přinejmenším v počátcích, neví.
11. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... *byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve...*“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) dostatečně zdůvodnil, a to na str. 4-5 napadeného rozhodnutí. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.
12. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnost, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž pobýval na území ČR bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu, tzn. neoprávněně. Navíc žalobce, jak se sám přiznal ve výpovědi ze dne 23. 1. 2023, získával v ČR obživu z nelegální práce. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR žalobce zcela ignoroval. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak

průběh azylového řízení, tak případnou realizaci správního vyhoštění mařit.

13. Soud dále k výše uvedené námitce poznamenal, že žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu (str. 2-4 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce (např. str. 3 napadeného rozhodnutí), přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil.
14. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování. Z něho si soud dovoluje vyvodit důvodnou obavu, že ČR žalobce nebude ochoten (dobrovolně) opustit, a proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v realizaci žalobcova správního vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
15. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
16. Rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje právní větu ve znění: „*Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.*“ Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil, jak ostatně dokládá vedle samotného napadeného rozhodnutí i výše rozvinutá argumentace soudu.
17. Soud se dále ztotožnil se závěrem o nedůvodnosti námitky žalobce, že nerozuměl ve správním řízení tlumočnicki do ruského jazyka. Jak vyplývá z protokolu o podání vysvětlení ze dne 23. 1. 2023, žalobce souhlasil s tlumočením do ruštiny (dokonce o ně požádal a příslušnou žádost podepsal) a jeho vyjádření do protokolu bylo souvislé, přiléhavé a logické, tudíž nelze z ničeho dovodit, že by nerozuměl tlumočnicki do ruského jazyka. Pakliže žalobce naráží na své závěrečné věty z výsledku, v nichž měl tvrdit neporozumění jazyku, v němž bylo správní řízení vedeno, soud sděluje dvojí: 1) Jazykem správního řízení byl český jazyk. A právě proto, že mu žalobce nerozuměl, byla mu vybrána tlumočnice podle jím zvoleného jazyka, tedy do a z ruštiny. 2) Žalobcův závěr dotčeného výsledku v celku zní takto: „*Toto je vše, co mohu k dané věci uvést, žádám tlumočnicka, neboť nerozumím jazyku, ve kterém je řízení vedeno. Žádných dalších změn ani*

doplnění nežádám, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuji dne 23. 1. 2023 v 18:00 hodin.“ Z citovaného je zřejmé, že žalobce žádnou změnu, tedy ani změnu v oblasti tlumočení, nežádal.

18. Žalobce předložil v rámci doplnění žaloby soudu kopii potvrzení o zajištění ubytování pro žalobce na privátní adrese. Daná stránka žalobcova pobytu tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I kdyby se podařilo prokázat možnost žalobce pobývat mimo státní objekty, nijak by tím nepominuly další důvody žalobcova zajištění.
19. K žalobnímu bodu ve smyslu tvrzeného nezájmu žalovaného o aktuální poměry v žalobcově vlasti, tj. v Moldavsku, soud konstatuje, že předmětem přezkoumávaného řízení ani výsledného žalobou napadeného rozhodnutí nebyla žalobcova repatriace, ale toliko žalobcovo zajištění na území ČR. K případnému nucenému návratu žalobce do vlasti se bezprostředně váže rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. neudělení azylu. Obě řečená rozhodnutí podléhají zvláštnímu přezkumu v rámci samostatného soudního řízení.
20. Žalobcem navržený důkaz v podobě spisu o udělení výjezdního příkazu se soud rozhodl v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovést. Důvod spočívá v bezpředmětnosti tohoto důkazního návrhu pro potřeby daného soudního řízení, neboť ostatní, soudem provedené důkazy, skýtají dostatek relevantních informací pro rozhodnutí soudu ve věci, zejména jde-li o správní spis žalovaného z řízení o zajištění žalobce.
21. K závěru se soud v krátkosti zastaví nad naznačenou myšlenkovou konstrukcí žalobce, v níž nelegální pobyt není natolik společensky škodlivou skutečností, aby značil nedostatek respektu k právnímu řádu, příp. aby z této skutečnosti bylo lze predikovat pokračující neúctu k zákonům. Legálnost, resp. nelegálnost pobytu na území ČR přitom nastavuje základní vztah mezi cizincem a hostitelským státem. Cizinec, který se vědomě pohybuje na území státu, aniž by se svůj pobyt snažil nevynuceně, tj. bez tlaku okolností jako zajištění, legalizovat, od začátku demonstruje neochotu podřídit se pravidlům hostitelského prostředí. Současně soud opětovně poukazuje na výdělečnou činnost žalobce na území ČR uskutečňovanou v rozporu s právními předpisy.
22. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 8. března 2023

Mgr. Jana Komínková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

samosoudkyně